

ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΕΠΙΓΡΑΦΗ

Ο κ. 'Αριστομνήμων Κουνενές, τέως Πρόεδρος τῶν 'Εφετῶν, λαβὼν τὴν σύνταξί του, τὴν κυρία Κουνενέ καὶ τὶς τρεῖς Κουνενίδες, τὶς κόρες του, ἀποσύρθηκε καὶ ζῶσε ἥσυχος σὲ μιὰ ἐπαυλίτσα του στὸ Μαρούσι.

'Αντί νὰ μιλῆση, φταρνίστηκε στὰ μούτρα του.

νότατο τοῦ Προέδρου τῶν 'Εφετῶν ἀξίωμα, θίξας μάλιστα καὶ τὰς πύλας τοῦ 'Αρείου Πάγου, ἡ ὁποῖες θὰ τοῦ ἀνοιγόντουσαν διατάλατα, ἂν δὲν τὸν ἔπαυσε τὸ ὄριο τῆς ἡλικίας.

Γεμάτος λοιπὸν ἐπιμισθία, συντάξεις, ὑπηρεσιακὴ ἀξιοπρόετια καὶ ἐπίγνωση τῆς ἀδέκαστης πανσοφίας του, ἀποσύρθηκε στὸ Μαρούσι, ἀφου πάντρωσε τὴν πρῶτή κόρη του, ὅταν ἦταν ἀκόμα στὴν ὑπηρεσία, μὲ ἓνα δικηγόρο ἀνευ μεγάλης πελατείας, ὁ ὁποῖος, ἀντὶ προκόου, ζήτησε τὴν ὑποστήριξί του κ. Κουνενέ γιὰ νὰ εἰσαχθῆ στὴν ὑπηρεσία.

Καὶ τὸ πέτυχε αὐτὸ ὁ κ. 'Αριστομνήμων Κουνενές γιὰ τὸν γαμπρό του. Τὸν ἔκαμε πᾶρδερ δικαστὴ καὶ τὸν διώρισε στὸν Πειραιᾶ.

Περαιῶσα ὕστερα ἀπὸ τὰ 'Ὁδεῖα καὶ τὰ ἀθηναῖκα ντάσιγκ, ὅπου μάθαιναν τὸ τσάφλεστον, τὶς ἄλλες τρεῖς του θυγατέρες καὶ ἀποσύρθηκε, εἶτα, γιὰ νὰ ξεκουραστῆ καὶ νὰ ζήσῃ περὶ στὸ Μαρούσι.

Ἐκεῖ, λίγες ἡμέρες πρὶν τῆς Τυροφάγου, ἔλαβε μιὰ ἐπιστολὴ τῆς κόρης του ἀπ' τὸν Πειραιᾶ:

«Π α π ἄ κ η,

» Ο Τέλος κ' ἐγὼ ἐπιμένουμε νὰ ρθῆτε νὰ κάνουμε μαζὺν 'Αποκρηῆς στὸν Πειραιᾶ. Θὰ περάσουμε ὥραια. Θὰ εἶνε κ' ἄλλοι πολλοὶ δικαστικοὶ καὶ θὰ θυμηθῆτε τὰ παλιὰ σας.

Μὲ ἀγάπη, ἡ κόρη σας
Μιμίκα.

» Υ.Γ. Ο Τέλος φρόντισε νὰ καλέσῃ μοναχὰ δικαστικοὺς καὶ κανέναν ἄλλο. 'Ἐτσι θὰ εἶμαστε ἀναμεταξὺ μας καὶ θὰ διασκεδάσουμε εὐχάριστα.

» Στείλτε τὰ κορίτσια ἀπὸ τὸ πρῶτο.

— Θὰ ἔχουμε μοναχὰ δικαστικοὺς καὶ θὰ διασκεδάσουμε εὐχάριστα! μουρούρισε ὁ κ. Κουνενές κ' ἀναστρέναξε.

Εἶχε νοσταλγῆσαι παλῆς ἡμέρες κ' ἀλησιμῶντα ἀστεία καὶ γλέντια μὲ τοὺς συναδέλφους του. Πόσο γελᾶσανε μιὰ φορὰ πὺ ἀποκοιμήθηκε ὡς Πρόεδρος Πρωτοδικῶν ἐπὶ τῆς ἑδρας, ἐνὺ διαρκούσε ἡ συνεδρίασις κ' ὁ συνήγορος ὑπερασπιζόταν τὸν κατηγορούμενο!

— ... Στὴν δεδοκιμασμένη εὐθυροισία σας, κύριε Πρόεδρε, ἀναθῆτω τὸν πελάτη μου...», φώναξε ὁ δικηγόρος.

Τότε ἓνας δικαστὴς χτύπησε τὸν κ. Κουνενέ στὸ ποδάρι κ' ὁ κ.

'Ἦταν ἰώπος καὶ ὑπογραμμὸς δικαστικοῦ, αὐστηροῦ καὶ ἀτέγκτου καὶ δικάζε τωφλά πάντα καθήμενον στὸ σκαμνί, μὴ λαμβάνοντας ὑπ'ὄψιν, παρὰ μόνον τὰ ἄρθρα τοῦ Ποινικοῦ Νόμου καὶ τὴν κατηγορουμένη πράξι.

'Ἐτσι, ἐθεωρεῖτο δικαστικὸς ἀδέκατος καὶ ἐνέπνεε παντοῦ τὸν τρόμο καὶ τὸν σεβασμὸ κ' ἔτσι, ὡς ἄνθρωπος τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ὑπηρεσίας, ἀνέθηκε ἀκόπως ὅλες τὶς κλίμακες καὶ τὰ κλιμάκια τῆς 'Ελληνικῆς Δικαιοσύνης, ἀπὸ ὑπογραμματεῦς τοῦ Εἰρηνοδικείου Κλεπαῖδος, στὸ ἀ-

'Ὀλο καὶ δικαστικοὺς...

μη του, βάζοντας ἐμπρὸς του τὴ δικογραφία. 'Αντὶ νὰ μιλῆση ὁμως... φταρνίστηκε στὰ μούτρα του!...

Μὰ γέλια πὺ κάμανε καὶ μ' αὐτὸ!... Ἀυτὸ βδομάδες τὸ διηγούντο καὶ γελοῦσαν.

Καὶ τώρα, ὅταν τὸ θυμᾶται, ἀκόμα γέλια τοῦρχονται! «... καὶ θὰ θυμηθῆτε τὰ παλιὰ σας!...», ἔγραφε ἡ ἐπιστολή. 'Αλήθεια!... 'Αλησιμῶντα τὰ παλιὰ ἐκεῖνα!

— Θὰ πάμε, τὸ λοιπὸν; τὸν διέκοψε ἡ κυρία Κουνενέ, ἐτομιάζοντα τὸ ὄραιο τῆς καπέλλου.

— Καὶ βέβαια θὰ πάμε. Θέλει καὶ ρῶτημα! ἀπάντησε ὁ κ. Κουνενές.

'Απὸ τὴν Παρασκευὴ ἀκόμα ἦσαν ἔτοιμοι. 'Ἡ Κουνενίδες ἔφταναν ἀπὸ προχθές. 'Ἐστειλαν μαζὺ τους καὶ τὴν ὑπηρετριά.

Μὰ μόλις κλειδούσε ὁ κ. Κουνενές τὴν πόρτα, ἡ κυρία του ξεφρόνισε:

— Εἶδες τί πάθαμε!

— Σὰν τί πάθαμε;

— Δὲν εἰδοποιήσαμε τὸν γαλατᾶ, τὸν μπαζαλίη, τὸν ψωμᾶ καὶ τὸν μανάβη, νὰ μὴ μᾶς φέρονιν τίποτα, γιὰτὶ θὰ λείψουμε 3-4 μέρες!

Καὶ τώρα πὺ νὰ τοὺς βροῦμε καὶ νὰ τοὺς εἰδοποιήσουμε, πὺ ἔχουν ὄλοι κλεισεῖ;

— Ξέρω κ' ἐγὼ!

Ἀυτὸ βδομάδες τὸ διηγούντο καὶ γελοῦσαν...

— Πῶ, πῶ! Καὶ τί θὰ γίνουιν τώρα τόσα πράγματα πὺ θὰ μᾶς φέρουιν, ὅπως συνηθίζουιν, κάθε μέρα!... Μὰ δὲν πρόσχεξε καὶ σὺ, καίμνε. Δικαστικὸς παλιός, ἔπρεπε νὰ τὰ προβλέπης ὄλα!...

Καὶ εἶχε μεγάλο δίχνο ἡ κυρία Κουνενέ. Καθένας ἀπὸ τοὺς προμηθευτᾶς αὐτοὺς περνούσε κάθε πρωὶ κ' ἄφινε τὰ ψώνια τῆς ἡμέρας, τρωπώνοντάς τα μέσα στὸ σπῆτι, ἀπὸ ἓνα μικρὸ παραθυράκι.

Τὶ θὰ γινότανε λοιπὸν τώρα; Τὶ νὰ τὸν κάνουιν τὸν γάλο καὶ τὰ κρέατα τὴν Καθαρὴ Βδομάδα πὺ θὰ γύριζαν καὶ θὰ τὰ βρῖσκανε σωρὸ πῖσο ἀπὸ τὸ παραθυράκι;

'Αλλὰ ὁ κ. Κουνενές, παλιὸς δικαστικὸς, πρῶην Πρόεδρος, εἶτα, κτλ. καὶ παρ' ὀλίγον 'Αρειοπαγίτης, ἔχει κεφάλι θηλικὸ. Κεφάλι πὺ διορθῶναι τὰ ζητήματα, ὅπως ἔπαίξε ἄλλοτε τοὺς νόμους σὰν κομπολόι στὰ δαχτυλά του.

— Στάσου, εἶπε σπῆ συμβία του, μὴ σπνοχωρεῖσαι καὶ ὄλα θὰ διορθωθοῦν.

Κ' ἔβγαλε ἓνα χαρτὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του, τὴ λευκὴ σελίδα κάποιου χαρτοσήμου, κ' ἔγραψε ἀπάνω μὲ γράμματα χοντρά:

**Φύγατε ὄλοι.
Μὴν ἀφήσετε τίποτα.**

Τὸ στερέωσε ὕστερα μὲ τέσσερες κερφίτσες στὴν πόρτα καὶ ἤσχοι κ' εὐτυχισμένοι τράβηξαν γιὰ τὸν Πειραιᾶ!

— Νὰ τί θὰ πῆ δικαστικὸ κεφάλι!... σκέφτηκε θαναμάζουσα ἡ κυρία Κουνενέ!...

'Α! Τὶ ὄραια πὺ περάσανε στὸν Πειραιᾶ!... 'Ὀλο καὶ δικαστικοὶ!... Πόσα δὲν εἶχανε νὰ πῶν καὶ πόσα νὰ θυμηθοῦν!...

— Θυμᾶσαι ἐκεῖνον πὺ βάλουμε στὴ φυλακή;

— Θυμᾶσαι κείνον πὺ ἔφαγε τοὺς ἔξη μῆνες;

— Μὰ κείνη τὴν ἀπαγωγή!... Τὸν ἀγαπούσε, λέει!... Βάρτου!... Πόσο γελοῖσα σὰν θυμόμουνα πὺ ἔκανε τὰ μούτρα του!...

Καὶ πόσο εὐχαριστιμένοι γύρισαν κατόπιν σπῆτι τους, στὸ Μαρούσι... Χίλια καλὰ νὰ δώσῃ ὁ Θεὸς στὴ θυγάτηρά τους, πὺ εἶχε τὴν ἐμπνευσι νὰ

Προσκαλεσθῆκαν ὄλοι οἱ παλγοὶ συναδέλφου.

'Ἡ ἐπιγραφή ἦτανε στὴ θέσι τῆς...

τούς καλέση.

— Καί τού χρόνου!... Καί τού χρόνου!...

— Εὐχαριστοῦμε, καί καλή Σαμακοστή!

“Όταν ἔφτασαν στό σπίτι τους, ἡ ἐπιγραφή ἦταν ἀκόμα ἐκεῖ, στήν πόρτα:

**Φύγατε ὄλοι.
Μὴν ἀφήσετε τίποτα.**

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀνέντευσε ἡ κυρία Εὐθαλία, ἀκόμα μένει ἡ ἐπιγραφή!... Ἐτοί γλυτώσαμε ἀπό τόσα ἔξοδα.

Κι' ἔβαλε τὸ κλειδί στήν πόρτα, ἐνῶ ὁ κ. Προέδρος τῶν Ἐφετών διηθύνετο πίσω ἀπὸ τὸν τοίχο γιὰ κάποια ἐντελῶς ἀτομικὴ τὸν ὑπόθεσι, μονολογώντας:

— Βέβαια! Ἡ ἐπιγραφή θὰ ἐξεπλήρωσε τὸν προορισμὸ της. Καλὰ τὸ σκέφθηκα ἐγώ!

Ἄλλὰ ὅταν ἡ κυρία Κουνενὲ μῆτιξε στό σπίτι, εἶδε ὅτι ἡ ἐπιγραφή ἐξεπλήρωσε γάτι περισσότερο ἀπὸ τὸν προορισμὸ της. Ὅδηγοῦμενοι ἀπὸ αὐτήν, οἱ λοποδύτες τῆς περιφέρειας εἶχαν μπεῖ στό σπίτι ἥσυχον καί ἀνενοχλήτοι, ἀφοῦ «εἶχαν φύγει ὄλοι», καί πραγματικῶς «δὲν εἶχαν ἀφήσει τίποτα!»...

Τίποτα, μὴ τίποτα, μέχρις ἀκόμα καί τῆς παλιᾶς τοῦ κ. Προέδρου ρεντιγζότας, ποὺ τὴν πρωτοφόρεσε ὅταν προήχθη σὲ Πρόεδρο Πρωτοδικῶν, μέχρι τῆς μοσχολασμένης του διπτερίλας καί τῶν στραβοπατημένων τῆς κυρίας Προέδρου παπουτσιῶν!...

— Ἄχ, ἐκείνη ἡ ἐπιγραφή!...

Οἱ ἄλλοι οἱ λοποδύτες εἶχαν κολλήσει καί τὴ σχετικὴ ἀπάντησι πάνω στή σασμένη λάμπα τῆς τραπεζαρίας:

Κ Ὑ ρ ι ε Π ρ ὀ ε δ ρ ε,

» *Σὰς εὐχαριστοῦμε ἀπὸ καρδίας γιὰ τὴν εἰδοποίησίν σας, ἂν καί δὲν μπορέσαμε νὰ συμμορφωθοῦμε καθ' ὁλοκληρίαν μὲ τὴν ἐπιθυμία σας. Μ' ὅλα ταῦτα, βλέπετε, γιὰ νὰ μὴ σὰς στενοχωρήσουμε, δὲν σὰς ἀφήσαμε καί πολλὰ πράγματα. Ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως μὲ πρώτη εὐκαιρία νὰ σὰς ἱκανοποιήσουμε τελείως.*

» *Εἴμαστε τρεῖς δυστυχεῖς, τοὺς ὁποίους πρὸ ἑτῶν καταδικάσατε ἀδίκως. Ἄν συλληφθοῦμε καί καταδικαστοῦμε τώρα, πρῶγμα τὸ ὁποῖο δὲν πιστεύουμε, θὰ μορῆ νὰ ὑπερηφανεῖται ἡ δικαιοσύνη πὼς ἔκαμε μιά φορὰ τὸ καθήκον της.*

Ἐντομεταξὺ σὰς χαιρετᾶμε

Κ ὠ τ σ ο ς Κ ε ρ ε σ τ ἔ ς καί Σία».

Ἡ κυρία Κουνενὲ γύρισε ἄξαρνα καί κτύπησε τὸν συμβίο της. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἄρχισε ν' ἀμφιβάλλη γιὰ τὴν ὀρθή κρίσι καί τὰ μυαλά τῶν παλιῶν δικαστικῶν!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΣ

Ἐχομε γράφει καί ἄλλοτε πὼς μπορεῖ κανεὶς νὰ μαντέψῃ τὸν χαρακτήρα καί τὴν ψυχὴ ἐνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τὴ φυσιογνωμία του. Σήμερα θὰ σὰς ποῦμε τί φανερόνουν τὰ αὐτιά, τὰ μάγουλα καί τὸ πρόσωπο:

Τὰ πλατειᾶ αὐτιά φανερόνουν ἀγάπη πρὸς τὴ μουσική.

Τὰ πολὺ μεγάλα καί στρογγυλά αὐτιά ἀνήκουν σὲ ἀνθρώπους πολὺ μετριάς ἱκανότητος.

Τὰ στενά καί καλλιτεχνικά αὐτιά προδίδουν ἀνώτερα αἰσθήματα καί εὐγενὴ καταγωγή.

Αὐτιά χωρὶς γυριστὲς κόγχες προδίδουν ἀνοησία.

Τὰ προσέξοντα, τέλος, αὐτιά, εἶνε σημεῖο ἐκφυλισμοῦ.

Τὰ σαρκώδη μάγουλα προδίδουν φιληδονία καί τ' ἀδύνατα στεῖρα καρδιά καί ψυχρὴ.

Τὰ βαθουλωμένα μάγουλα εἶνε σημεῖο μελαγχολίας καί τ' ἀνλακωμένα προδίδουν καταγωγή ταπεινή.

Όταν τὰ μάγουλα ἔχουν βαθύλωμα τριγωνικόν, φανερόνουν φθονερὴ ψυχὴ.

Μάγουλα προσέξοντα κοντὰ στὰ μάτια, φανερόνουν εὐγένεια ψυχῆς καί εὐαισθησία.

Πρόσωπο πολὺ μικρὸ, φανεράνε κρυψινοῖα καί θράσος.

Πρόσωπο σαρκώδες, κανονικόν, μὲ μύτη ἀνασηκωτὴ, εὐγένεια καί γούστο.

Πρόσωπο μακρὸ μὲ μύτη κυρτὴ, μὲ χεῖλῃ λεπτὰ, φανερόνε ἐξυπνάδα.

Τὸ κανονικὸ λεπτὸ ὄμοιδὲς πρόσωπο φανερόνε εὐγένεια ψυχῆς καί καταγωγῆς.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΚΑΡΜΕΝ ΣΥΛΒΑ

Ο ΓΕΡΟΣ ΚΙ' Η ΓΡΗΛΗ

Ἐτσι τοὺς ἤξεραν καί ἔτσι τοὺς ἔλεγαν ὄλοι: ὁ γέρος καί ἡ γρηλή. Ἦσαν καί οἱ δύο τους τόσο γερασμένοι, ποὺ κανένας δὲν θυμόταν περὶ τὰ δνόματά τους. Εἶχαν τὴ μεγαλύτερη ἡλικία ἀπ' ὄλους τοὺς ἀνθρώπους τῆς περιφέρειας καί ἦσαν ὑπηρετὲς μέσα στό μεγάλο κτήμα τοῦ ἐθνικοῦ ποιητοῦ τῆς Ρουμανίας Ἀλεξάνδρου Μιρτσέσι.

Ὁ γέρος ἦταν ἄλλοτε ταχυδρόμος. Κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μακροχρονίας ὑπηρεσίας του κατώρθωσε νὰ βάλῃ στήν ἄσχη μερικὲς οικονομίας, κάπου διακόσιες λίρες, ποὺ τὶς ἐφύλαγε γιὰ τὰ γεράματά τους. Κατόπιν, ἀφοῦ πάντρεψε τὸν μοναχογιό του σ' ἕνα μακρυνὸ χωριό, πῆρε δεύτερη γυναῖκα, πούχε ἐπίσης μιά μοναχοκόρη παντρεμένη σ' ἄλλο χωριό.

Εἶχανε χτίσει τὸ πὺ χαμηλὸ σπίτι καὺ τὸ τόπου καί ἔτρεφαν ἕνα ζευγάρι μικρὰ βόδια, ὄχι μεγαλύτερα ἀπὸ γάιδαρο, καί ἕνα ἀλογάκι ὄχι ψηλότερο ἀπὸ ἕναν μεγαλόσωμο σκύλο. Κι' ἦσαν καί οἱ δύο τους εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴ ζωὴ, σχεδὸν εὐτυχημένοι.

Ὁ γέρος ἀγαποῦσε προπάντων νὰ μιλήσῃ γιὰ τὶς πορείες ποὺ ἔκανε στὰ νεῖατά του, ὅταν ἦταν ταχυδρόμος. Κι' ὅταν ἔκανε παρόμοιες διηγήσεις, νόμιζε κανεὶς πὼς ξαναγινόταν πραγματικὰ νέος.

Ἐλαμπαν τότε τὰ βαθουλωμένα του μάτια καί τ' αὐτιά του τεντώνονταν σὰν νάζωγαν ζουδονίσματα καί ποδοβολῆτ' ἀλόγων. Θαυροῦσε πὼς καθόταν ἀκόμα πάνω στὴ σέλλα καί ἔτρεχε μέρα-νύχτα σὰν τὸν ἄνεμο... Μὰ καί πότες ἄλλες ἱστορίες δὲν εἶχε μέσα στό μυαλό του!

— Κοκόνε Ἀλεξάνδρε, ἔλεγε συχνὰ στὸν κύριό του, ξέρεις πόσους πρίγκιπες καί πόσους ὑπουργοὺς ἔχω πάρει μὲ τ' ἀμάξι μου; ***

Ὁστόσο, ἐνῶ περνοῦσαν μιά τέτοια εἰρηνικὴ καί ἀγαπημένη ζωὴ, μιά μέρα ὁ γέρος παρουσιάστηκε στὸν ἀφεντικό του καί τοῦ εἶπε:

— Κοκόνε Ἀλεξάνδρε! Ἐγὼ καί ἡ γυναῖκα μου θέλομε νὰ χωριστοῦμε...

Ὁ ἀφεντικὸς τοῦ παραξενεύτηκε καί τὸν ρώτησε:

— Πὼς σοῦ κατέβηκε αὐτὴ ἡ ἰδέα, ζουδονίσματα; Μπᾶς καί μάλωσες μὲ τὴ γυναῖκα σου; Ἄμ' πόσον καιρὸ θὰ ζήσετε ἀκόμα μαζί, ζωομοίση μου, καί θέλετε νὰ χωρίσετε;

— Γι' αὐτὸ ἰσα-ἰσα ζητᾶμε καί μεῖς τὸν χωρισμό, ἀποκοιτήθηκε ὁ γέρος. Σχεφτήκαμε πὼς λίγες μέρες μᾶς μένουν ἀκόμα νὰ ζήσουμε μαζί, καί ἐπειδὴ ἔχομε ὁ καθένας μᾶς ἕνα παιδί ἀπὸ τὸν πρώτο μᾶς γάμο, φοβόμαστε μήπως, ἂμια πεθάνουμε μεῖς, οἱ κληρονόμοι μᾶς πιαστοῦνε στὰ χέρια. Γι' αὐτὸ λοιπὸν θέλομε νὰ χωριστοῦμε ἀπὸ τώρα καί νὰ πάρουμε καθένας τὰ δικὰ του...
Τίποτε περὶ δὲν μπόρεσε ν' ἀποτρέψῃ τοὺς γέροντες ἀπὸ τὴν ἀπόφασίν τους αὐτὴ, καί ἀφοῦ πῆραν τὴν ἄδεια ἀπ' τὸν ἀφεντικό τους, ἄρχισαν κιάλας τὸ μοίρασμα τῆς περιουσίας του. Κἀθήσε ὁ γέρος καταγῆς, κἀθήσε καί ἡ γρηλὴ ἀντίκρου του, ἔβαλαν στὴ μέση πρῶτα τὶς διακόσιες λίρες καί ὁ γέρος ἄρχισε νὰ σπρώχνῃ μιά λίρα, πότε στὸ μέρος τῆς γρηλῆς του καί πότε στὸ δικό του, λέγοντας:

— Μιά δική σου, μιά δική μου... Μιά δική σου, μιά δική μου...
Ἀφοῦ σάθησαν ἡ λίρες, ἄρχισαν νὰ μοιράζον τὰ πράγματα τοῦ σπιτιοῦ. Ἐνα προσέφαλο δικό της, ἕνα δικό του, ἕνα χαλί δικό της, ἕνα δικό του... Ἐπειτα ἔδωσε τῆς γρηλῆς τὰ δύο βόδια καί αὐτὸς κρότησε τὸ ἄλογο μὲ τὴν καρδιά.

Τὰ μάτια τους εἶχαν βουρκώσει... Ζήτησαν ὕστερα ἀπ' ὄλους συχώρεσι, φιλήθησαν, ἔκλαψαν, καί καθένας πῆρε τὸν δρόμο του, ὁ γέρος δεξιά, ἡ γρηλὴ ἀριστερά... ***

Τρεῖς-τέσσερες μῆνες πέρασαν. Ὁ γέρος, πονώντας γιὰ τὸ χωρισμὸ ἀπ' τὴ γρηλὴ του, εἶχε καταβληθεῖ, εἶχε καταντήσει περὶ καί κόκκαλο. Δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ καί μέρα-νύχτα γύριζε ἐδῶ καί ἐκεῖ.

Ἐξαφνα τὸν εἰδοποίησαν πὼς ἡ γρηλὴ του εἶχε πέσει ἄρροστη βαρειά καί πόνεσε πολὺ. Καί τὴν ἄλλη μέρα, κοντὰ στό δειλινόν, ἔξερσε τ' ἄλογο σ' ἀμάξι καί ξεκίνησε γιὰ τὸ χωριὸ ποῦμενε ἡ γυναῖκα του.

Όταν πλησίασε ὁμοσ στό χωριὸ τῆς γρηλῆς του, συνάντησε στό δρόμο μιά κηδεῖα. Ἐνα φτωχικὸ φέρετρο, λίγοι ἄνθρωποι καί ἕνας πατᾶς ποῦφελνε μὲ τὴ μύτη. Ἦταν ἡ κηδεῖα τῆς γρηλῆς του ποὺ εἶχε πεθάνει στὸ μεταξὺ καί πήγαιναν τώρα νὰ τὴ θάψουν.

Ὁ γέρος δὲν εἶπε τίποτα. Ἀκολούθησε καί αὐτὸς τὴν κηδεῖα μαζί μὲ τοὺς ἄλλους καί ἔπειτα γύρισε κατακαμένος στό σπίτι του καί ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Τὸ ποῖο τὸν βόηκαν νεκρό!... Τὸ φτωχικὸ σπᾶτάκι τους γρομιέζεται τώρα μέρα μὲ τὴ μέρα καί δὲν ἔχουν ἀπομείνει ἀπ' αὐτὸ παρὰ τὰ καλᾶμα καί τ' ἄχυρα τῆς στέγης...
KARMEN SYLVA